



**MINISTERIEEL BESLUIT HOUDENDE
BESCHERMING ALS MONUMENT, STADS- OF DORPSGEZICHT**

**DE VLAAMSE MINISTER VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN BUITENLANDS BELEID,**

Gelet op het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten, gewijzigd bij decreten van 22 februari 1995 en 8 december 1998;

Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij bijzondere wet van 8 augustus 1988, inzonderheid artikel 6, § 1, I, 7 ;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2001 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering;

Gelet op het ministerieel besluit van 14 juni 2001 houdende ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten;

Gelet op het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van 06 december 2001,

BESLUIT :

Artikel 1. Wordt beschermd, overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976, gewijzigd bij decreten van 22 februari 1995 en 8 december 1998:

Omwille van het algemeen belang gevormd door zijn historische en historische, in casu architectuurhistorische waarde:

- als monument:

Maastrichterstraat 7, gelegen te
Tongeren (Tongeren), Maastrichterstraat 7;

bekend ten kadaster:

Tongeren, 1e afdeling, sectie C, perceelnummer(s) 957H.

Art. 2. Het algemeen belang dat de bescherming verantwoordt, wordt door het uitzonderlijke karakter van volgende intrinsieke waarde gemotiveerd:

Historische waarde:

Dit pand is het elfde van de twaalf kanunnikenhuizen die werden opgericht langs de beide zijden van de Maastrichterstraat, in de onmiddellijke omgeving van de kapittelkerk, buiten het eigenlijke monasterium. In het midden van de 13de eeuw gaven de fratres, die tot dan toe een kloostergemeenschap vormden, het gemeenschapsleven op en gingen als kanunniken apart wonen. De huizen die vanaf de 13de en 14de eeuw werden gebouwd en verbouwd, gingen grotendeels in vlammen op tijdens de Tongerse stadsbrand in de nacht van 27 op 28 augustus 1677. Ze werden geheel of gedeeltelijk herbouwd op het einde van de 17de eeuw en in de 18de eeuw.

Het elfde kanunnikenhuis werd gebouwd op één van de percelen die rechtstreeks grensden aan het oude kerkhof van de collegiale. De oude zuidergrens van het terrein werd oorspronkelijk gemarkeerd door de 12^{de} eeuwse omwalling van het monasterium. De eerste bewoner en mogelijk ook bouwheer van het primitieve domus undecime was deken Egidius. Het pand werd vrijwel ononderbroken bewoond door kanunniken en werd in 1709, dertig jaar na de verwoesting ervan door de stadsbrand, herbouwd door Thomas-Joseph de Mani, wiens werk wellicht werd voltooid door Pierre Jamar, die overleed in 1748 als de laatste kanunnik die het huis bewoonde. Sinds de tweede helft van de 18^{de} eeuw is in het pand een apotheek gevestigd. Doorheen de 19^{de} eeuw werd het pand herhaaldelijk verbouwd en geuniformiseerd, weliswaar zonder oudere bouwsporen helemaal te verwijderen.

Historische, in casu architectuurhistorische waarde:

Breedhuis van zes traveeën onder een laag, aan de westzijde afgewolfd zadeldak in leipannen, bakstenen lijstgevels op een lage, breukstenen plint. De voor- en achtergevel vertonen een min of meer identieke structuur en een onregelmatige traveespreiding ten gevolge van uitbreidingswerken. Rechthoekige muuropeningen met een platte hardstenen omlijsting en consolevormige sluitstenen moeten aan de straatzijde een gevoel van eenheid suggereren, maar vervangen oudere, hier en daar nog zichtbare kruis- en steekboogramen.

Het huis is twee bouwlagen hoog en voorzien van een ruime zolder, maar is niet onderkelderd. Enkel de gelijkvloerse verdieping is uitvoerig onderzocht. Van deze verdieping is enkel de oostpartij origineel, bestaande uit een salon en een laterale gang, die het resultaat is van een heropdeling. De westpartij is grondig verbouwd, in functie van de apotheek, maar ondanks alle verbouwingen is nooit de dikke scheidingswand ontzien, die de oorspronkelijke breedte van het pand markeert.

Het salon op het gelijkvloers is gedecoreerd in een rococo-vormtaal, die verstoord wordt door de reeds geciteerde scheidingswand met de gang, die een neoklassiek patroon vertoont.

Art. 3. Met het oog op de bescherming zijn van toepassing:

- A. De beschikkingen van het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 1993 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van monumenten en stads- en dorpsgezichten (Belgisch Staatsblad 10 maart 1994).

Brussel, 23-05-2002

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden,
Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid,



Paul VAN GREMBERGEN